

РЕШЕНИЕ

№ 20354

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7049** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. И. Н., родена на 26.8.1985 г. в [населено място], К. д'И., гражданка на К. д'И., семейно положение-неомъжена, религиозна принадлежност: християнка, ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 7142/18.6.2024 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. Изрично е заявила страх от преследване поради осъществяване на агитационна дейност в полза на кандидата за президент на К. д'И. Л. Гбагбо, който губи изборите и това се превръща в причина за избухване на гражданска война. И макар да е отминал определен период от врем, това не означава, че обстановката се е променила. Жалбоподателката е заявила страх от принудителен брак и генитално осакатяване, което е залегнало в Насоките на ВКБООН за международна закрила – преследван, свързано с пола, което е основание по чл. 1, б. А2 от Женевската конвенция, чл. 2, б. „г“ от директива 2011/95 и чл. 8, ал.1 ЗУБ, както е решение на СЕС по дело С-621/21.

Категоризирането на жалбоподателката като икономически емигрант е необосновано; следва да се прецени дали тя отговаря на гл. II, ар. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец и да докаже тези си изводи, вкл. и посредством съпоставка на жизнения стандарт в двете държави.

Неправилно и необосновано е прието, че са неприложими принципите на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ. Изложени са мотиви само за т. 3. Самата справка, на която се позовава ответникът, дава фрагментирана информация и изложените факти са недостатъчни, несвързани помежду си. Не е извършен анализ на почти никакви релевантни факти, свързани с бежанската история на жалбоподателката.

В о.с.з. проведено на 1.10.2024г. жалбоподателката – лично и чрез адв. И., моли решението за бъде отменено. Излага съображения, сходни с тези в жалбата.

Ответникът председателят на ДАБ при МС оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба, подадена на 14.10.2022 г. от жалбоподателя за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Оспорващият е роден на 26.8.1985 г. в в [населено място], К. д' И., гражданка на К. д'И., семейно положение-неомъжена, религиозна принадлежност: християнка. Личните данни са установени въз основа на представен документ за самоличност – национален паспорт.

С декларация на основание чл.30,т.3 ЗУБ рег.№ УП22578/11.10.2023г. Д. И. Н. е декларира под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК посочените по-горе лични данни.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с имена Д. И. Н., дата на раждане.

С декларация Д. И. Н. е декларира, че е съгласна да бъде обработвана информация относно личните и данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията и е преведена на фрески език, разбрала е съдържанието ѝ, като е подписала доброволно.

С протокол рег.№ УП21881/1.3.2023 г. е удостоверено провеждане на интервю с Д. И. Н.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС. На жалбоподателката е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснала страната си и е подала молба за закрила в Република България. Уведомена е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. Д. И. Н. е предупредена, че на това интервю ще бъде

направен аудиозапис. Изразила е Д. съгласие в него да участва като преводач от езика „френски“ и е потвърдила, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитана съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорила, че се чувства добре.

Жалбоподателката е заявила, че е напуснала К. Д'И., декември 2011 г., легално за Т., тъй като имала проблеми с предишния президент – Laurent Gbago, заради това, че самият президент е имал проблеми. Нейната роля е била да събира млади хора да членуват в партията му – Национален фронт на К. д' И.. Затова е имала проблеми и с млади хора, които завзели властта. Нейни братовчедки, както и неин бивш годеник са били убити. Обвинили ги за това, че раздавали оръжия, за да предизвикат военни действия.

В Т. се регистрирала в лагер за бежанци и получила документ за бежанец. Останала в страната два месеца. Там узнала, че неин брат се намира в М., поради което заминала за страната с автобуси се срещнала с нейния брат. В М. останала от 2011 до 2015 г. След това вече имало стабилност в страната по произход и се върнала обратно, въпреки предупреждението на брат й, че има останали членове на друга етническа група – лемаленки или джула/джулаци. Завърнала се в къщата на баща си, където била сама и й причинили белези от рани с нож по ръката и врата /такива са показани на интервюто; бяха показани и в съдебното заседание от 1.1.2024 г./. Твърди ,че раните били отмъщение за това, че тези, които били на власт, са загубили братя и сестри, а жалбоподателката е раздавала оръжие. Отрича да е раздавала оръжие, а твърди, че е правила само предизборна кампания. Няма документ за раните, не е подавала жалба в полицията.

Твърди, че още същата вечер е напуснала А. за селото на майка й – Д., след което отишла в болницата, за да я зашият. В селото а майка й останала два месеца, след което сестрата на майка й я попитала дали е девствена. Тя казала, че е /била на 25 г./. Една вечер четирите й лели казали, че трябва да направят церемония по почитане на годеника й. Съблекли я гола и докато някакви жени пеели едно момиче дошло и и дало да разбере, че ще я обрязват. Жалбоподателката направила скандал, като имало три жени с остриета за извършване на ритуала и една от тях я наранила на едната гърда /показала е белег там пред интервюиращите/. При самоотбраната е отрязала пръста на една от жените, в резултат на което те спрели. Майка й била много тъжна. Но тя е живяла в селото на баща й, където обичаите били различни.

След тази случка тя все пак се съгласила на този ритуал. Оставили я вечерта с момиче, което а отговаря за нея, но тя помолила момичето да й донесе личните вещи и да я пусне и то го сторило. Жалбоподателката напуснала селото в 6.00 ч. сутринта за А.. Отишла при сестра й, която казала, че роднините й ще имат проблеми заради нея и тогава тя напуснала страната за М., през 2015 г., където останала до 2022 г. и повече не се върнала в страната по произход.

По административната преписка е приложена справка о дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС относно актуалната обстановка в К. д'И..

С оспореното решение на председателя на ДАБ на Д. И. Н., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в К. д'И. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б. ”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът представи и справка вх. №ЦУ1572/03.07.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в К. д'И. и справка за Кралство М. с вх.№ЦУ1268/10.05.2024г.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал.1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателя на агенцията, доколкото той по силата на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведени са две интервюта с кандидата, на разбираем от него език. При провеждане на процедурата по подаване на процесната молба за убежище не се установяват съществени процесуални нарушения.

На Д. И. Н. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да и се предостави международна закрила.

Производството за Д. И. Н. е образувано с регистрирането на нейна молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на Д. И. Н. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение №4780/25.03.2024г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС.

Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

По спазването на материалния закон.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

В разглеждания случай настоящият състав намира, че не може да се направи извод за кумулативното на посочените по-горе предпоставки. Видно от събраните по делото доказателства счита, че следва да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя не съществуват основателни опасения от преследване по критериите на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и в частност – на чл. 8, ал. 5, т. 2 и 5 ЗУБ.

Д. И. Н. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е българска гражданка, не е гражданка на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

В качеството ѝ на гражданка на К. д'И., която пребивава на територията на Република България, е чужденка – гражданин на трета държава, намираща се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г.

Заявленията на Д. И. Н. пред ДАБ - МС във връзка с индивидуалното и положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснала К. д'И. последният път, през 2015 г., впоследствие и Кралство М., защото е била преследвана, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Дори и да се приеме, че жалбоподателката е участвала в посочената от нея политическа дейност в подкрепа на неуспелия кандидат за президент и именно поради политически гонения се е наложило да напусне страната по произход, следва да се отбележи, че тя е напуснала и се е връщала в страната легално, без да е имала пречки от официалните власти.

Дори и да се приеме за достоверна бежанската история в частта, в която е била поддръжник на определена политическа партия и поради това – подложена на

гонения, следва да се посочи, че тя описва събития от 2010-2011 г. След това, се установява, че поддържаният от нея Л. Гбагбо, се е върнал в страната на 17.6.2021 г., след получено разрешение за това. Ето защо, към датата на приключване на устните състезания, сочената от жалбоподателката опасност от политическо преследване следва да се приеме, че не съдържа основателни опасения.

По отношение на частта от бежанската история, в която сочи, че по отношение на нея е осъществено посегателство, основано на женския ѝ пол. Настоящият състав намира за недостоверна бежанската история в тази ѝ част. По принцип, тази манипулация е обичайно да се извършва в мюсюлмските общности, на момичета в предпубертетна възраст /така представената справка и цитирана по-горе относно страната по произход/. Не се сочи защо не е предприета тази манипулация срещу жалбоподателката в този период, а едва през 2015 г., именно когато е се върнала от М.. Споделя изводите на ответника относно недостоверност на историята на опита за обрязване. Първо три жени са се опитали насилствено да сторят това, а след това жалбоподателката сама е успяла да ги надвие и дори да отреже пръста на едната, след което – са изоставили намерението си за обрязване и са я оставили под надзор на едно само момиче /при положение, че се е преборила с три жени наведнъж/, което момиче пък от своя страна ѝ е позволило да избяга.

Настоящият състав споделя изводите на административния орган за недостоверност на причините, поради които жалбоподателката е напуснала М.. Дори и да се приеме, че е била заплашвана по телефона заради това, че е раздавала оръжие, следва да се приеме, че тя е пребивавала в М. 7 г. без реално да е имало неблагоприятни последици за нея; политическата обстановка, както бе посочено по-горе, се е проенила през 2021 г., а самата жалбоподателка е посочила, че е решила да дойде на българска територия, защото е имала приятелка, която е учила в България.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателката в хода на проведеното с нея интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на нея не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо нея действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в К. д'И. и М.. В тази връзка, не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденката преследване по на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване".

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на

съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващата да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

Предоставената от жалбоподателката бежанска история е противоречива и нелогична. Не е налице основание, за да се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Не се установи по делото наличие на основателни опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденката е напуснала държавата си по произход, или на дейност, извършена от нея след отпътуването и, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в К. д'И. или в М., по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ.

Д. И. Н. е напуснала доброволно и легално К. д'И. и М., като не се установява наличието на препятствие за завръщането ѝ. Не е призовавана, не е водено срещу нея криминално разследване, заради политическите ѝ убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец/т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно **спрямо търсещото закрила лице**.

В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо нея е имало преследване или съществува риск от преследването ѝ в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Декларираната от Д. И. Н. причина да напусне К. д'И. е личен и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава*. Понятието „реална опасност“ (*real risk*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата

ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*'serious harm'*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателката не се доказва специфичен риск по чл.9, ал.1 ЗУБ.

Съдът споделя преценката за неоснователност и на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. В разглеждания случай търсещата закрила въобще не е навела като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изгезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Безспорно, в проведеното интервю жалбоподателката не е направила изявления в подобен смисъл, а видно от изложеното по-горе съдът намира, че не впоследствие не би имала проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че би имала проблеми със своите роднини не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорващия. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ съответства на чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г.

Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/*Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/*, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че тя следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но нормата на чл. 15 от последната се съдържа и в чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение.

Административният орган, на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретия случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно К. д`И. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната по-горе справка е

изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават фактите по изготвената справка.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При анализ и на новопредставената справка с вх. № ЦУ-1572/03.07.2024г. съдът намира, че на територията на К. д'И. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в К. д'И. се установява, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. Налице са и предпоставки за вътрешно разселване. Нещо повече – установява се, че страната има стабилен икономически растеж, понижаване на инфлацията и при наличие на спокойна политическа обстановка, вкл. и възможност на партията на подкрепяния от жалбоподателката бивш президент да участва в президентските избори през 2025 г.

В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, молбата за закрила и в тази ѝ част следва да се приеме за неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Съдът приема, че материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **Д. И. Н.** за предоставяне на международна закрила не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №4780/25.03.2024г. издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 64 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Д. И. Н.**, родена на 26.8.1985 г. в [населено място], К. д' И., гражданка на К. д'И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 7142/18.6.2024 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно ожалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните